

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V.D.P., narozený ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t. č. bytem ...
zastoupeného: Mgr. Petr Václavek, advokát se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, IČ 00007064,
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 26.3.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.2.2019 č.j. OAM-84/ZA-ZA11-HA10-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 26.3.2019 soudu doručenou dne 27.3.2019 prostřednictvím datové schránky se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.2.2019 č.j. OAM-84/ZA-ZA11-HA10-2018, jímž bylo rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č.

325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

2. **Žalobce v žalobě** zejména namítal, že správní orgán v napadeném rozhodnutí nesprávně argumentuje tím, že s novými skutečnostmi a důkazy, které žalobce v nové žádosti o mezinárodní ochranu tvrdil a které slíbil v průběhu řízení předložit, se zabýval již Krajský soud v Praze v rozsudku č.j. 49 Az 92/2015-44, který byl potvrzen následným usnesením Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) č.j. 6 Azs 81/2017-32. Pravda je taková, že krajský soud ve výše uvedeném rozsudku výslovně říká, že vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.) a na posuzovaný případ nepoužije čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26.6.2013.

Dále bylo namítáno, že obsahem úředního spisu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebyly důkazy předkládané žalobcem při řízení před krajským soudem: usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26.10.2016, sp.zn. Nt61/2014, kterým byla povolena obnova řízení ve prospěch odsouzeného L.V.T. ve věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp.zn. 7 T 22/2012, a také rozsudek Nejvyššího lidového soudu Vietnamské socialistické republiky ze dne 25.5.2005, č. 856/2005 a „Výzva k vzdání se“ ze dne 1.1.2015. Tyto důkazy nemohl žalobce předložit dříve, neboť je neměl k dispozici, tudíž uvedl nové skutečnosti a objevily se nové důkazy, které nebyly bez vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že žalobci hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Na základě těchto nových důkazů a skutečností se lze důvodně domnívat, že by mohl být vystaven pronásledování nebo mu hrozí vážná újma.

Dále bylo uvedeno, že z postupu správního orgánu číší naprostá neúcta k lidskému životu a k účelu řízení o mezinárodní ochraně, kterým je ochrana těch cizinců, kterým při návratu do země původu hrozí pronásledování nebo vážná újma. Žalobcem uváděné informace musí být posouzeny jako nové skutečnosti, které nemohl uplatnit v předchozím řízení. I v případě pochybností o důvěryhodnosti „azylového příběhu“ měl správní orgán vzít v úvahu nové skutečnosti, řádně je prostudovat a posoudit jejich věrohodnost a rovněž z vlastní iniciativy zjistit všechny další skutečnosti potřebné pro zjištění skutkového stavu a poté rozhodnout. Sám správní orgán žádné šetření neprovedl a bez jakéhokoli vlastního posouzení označil nové důkazy za nevěrohodné. Správní orgán se s nimi tedy měl vypořádat v souladu s § 50 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**), tedy přihlédnout ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedl žalobce (tedy, že došlo k popravě dalšího odsouzeného v případě, do kterého je zapleten, což může účastník řízení doložit). Následně měl správní orgán postupovat v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu a své rozhodnutí řádně odůvodnit. V odůvodnění absentují úvahy správního orgánu, ze kterých při rozhodování vycházel (rozhodnutí obsahuje toliko úvahy soudu), a už vůbec není jasné, z čeho správní orgán vycházel při hodnocení věrohodnosti tvrzení žalobce, že ode dne jeho poslední žádosti došlo k vykonání dalšího trestu smrti v případě spojeném s jeho osobou. Správní orgán také v rozporu s § 50 správního řádu neopatřil podklady potřebné pro vydání rozhodnutí a nezjistil všechny skutečnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, nezjistil rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení a podklady nezhodnotil na základě své úvahy, kdy se i podklady zabýval

jen okrajově nad rámec své povinnosti a z pohledu nároků kladených na odůvodnění správního rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nedostatečně.

Žalobce také nesouhlasil s tvrzením správního orgánu, že jím předkládané důkazy jsou nevěrohodné, neboť předložil několik listin, které poukazují na to, že je zapleten do kauzy obchodu s drogami a v této kauze bylo uloženo 16 trestů smrti. Správní orgán se vyjádřil v tom smyslu, že předkládané listiny jsou nevěrohodné z toho důvodu, že je zde uvedeno pouze jméno žalobce, ale žádné další identifikační údaje. Takový názor je nutné razantně odmítnout. Na základě těchto listin jako nových skutečností je naprosto jasné patrné, že žalobce má zcela prokazatelně důvodné obavy z uložení a vykonání trestu smrti, což ukazuje na důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Věrohodnost listin měl správní orgán sám prověřit dalším šetřením a dokazováním. Protože tak neučinil, vystavuje žalobce nebezpečí vážné újmy a navrácení do země původu v rozporu se zásadou non-refoulement. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (dále jen **ČR**) - Úmluva o právním postavení uprchlíků a porušuje žalobcovo ústavně zaručené právo na život (čl. 6 Listiny, čl. 2 Úmluvy).

Žalobce uzavřel, že správní orgán při posuzování jeho žádosti nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nehodnotil shromážděné důkazy ve svém souhrnu, bezdůvodně označil tvrzení a důkazy žalobce za nevěrohodné, své rozhodnutí pak nedostatečně odůvodnil, což v komplexu činí rozhodnutím nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a tedy nezákonným. Závěrem žalobce uvedl, že je přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí.)*

3. Žalobce společně s žalobou také požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 25.4.2019 č.j. 60Az 22/2019-24.

4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 20.2.2019 č.j. OAM-84/ZA-ZA11-HA10-2018** bylo rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dne 23.1.2018 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 12.7.2018. Žalobce mimo jiné uvedl, že z Vietnamu vycestoval koncem roku 2003. Byl vyslýchán policií provincie Nghe An, po výslechu byl zadržen na dva týdny, poté se vrátil domů. V listopadu roku 2003 získal vízum do Ruska, kam vycestoval letecky prostřednictvím zprostředkovatelů, kterým zaplatil 6500 dolarů. Cestoval na základě cestovního dokladu na své jméno s ruským vízem. Cestovní doklad mu odebrali zprostředkovatelé, neměl žádné osobní doklady. V prosinci roku 2003 přicestoval do ČR. Zprostředkovatelé mu měli zařídit povolení k pobytu v ČR, ale nic mu nezařídili. Ve Vietnamu nemohl zůstat, protože se bál o svůj život, proto vycestoval do zahraničí. Správní orgán zjišťoval, proč žalobce za celou dobu pobytu v ČR nepožádal o vydání nového cestovního dokladu. Žalobce uvedl, že požádal o vystavení nového cestovního dokladu ve Vietnamu, ale dostal odpověď, že bez osobní přítomnosti mu nový

cestovní doklad nemohou vystavit. Na zastupitelském úřadě v Praze mu sdělili, že bez průkazu totožnosti mu nemohou vydat cestovní doklad. Z osobních dokladů měl pouze řidičské oprávnění. Jeho vietnamský občanský průkaz mu odebrali zprostředkovatelé. Správní orgán zjišťoval, jestli byl žalobce osobně na vietnamské ambasádě. Žalobce uvedl, že s vietnamskou ambasádou nijak nekomunikoval a ani tam nebyl osobně. Informaci, že mu vietnamská ambasáda nevystaví nový cestovní doklad bez průkazu totožnosti, mu řekli známí Vietnamci, kteří žijí v ČR. Z Vietnamu vycestoval na svůj cestovní doklad. Při samotném vycestování z Vietnamu a potažmo na letišti neměl žádné problémy, protože mu vše zajistili zprostředkovatelé. Obával se opětovného zadržení, proto z Vietnamu vycestoval. Správní orgán zjišťoval, proč neměl žádné problémy s vycestováním z vlasti, když byl v květnu roku 2003 vyšetřován vietnamskou policií kvůli obchodu s drogami. Žalobce uvedl, že z Vietnamu mohl vycestovat, protože nebyl vydán příkaz k jeho zadržení. V roce 2003 byl zadržen, proto se bál o svůj život a vycestoval z vlasti. Správní orgán zjišťoval, proč v předchozím správním řízení o udělení mezinárodní ochrany v roce 2015 uvedl, že nikdy nebyl trestně stíhán. Žalobce uvedl, že v době svého odjezdu z vlasti ještě obžalován nebyl. Obžalován byl až po odjezdu z Vietnamu. O tom, že je obžalovaný se dozvěděl asi v roce 2004, kdy mu to sdělili z Vietnamu. Správní orgán zjišťoval, proč tuto skutečnost neuvedl v průběhu předchozího správního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl, že hovořil o tom, že byl obžalován. Měl i rozkaz od soudu o zadržení. Na dotaz správního orgánu, proč tedy v předchozím správním řízení tvrdil, že proti němu nebylo vedeno žádné trestní stíhání, žalobce uvedl, že o tom hovořil. Správní orgán zjišťoval, proč žalobce nepředložil dokumenty „Výzva k vzdání se“ ze dne 1.1.2015, část rozsudku Nejvyššího lidového soudu Vietnamu ze dne 25.5.2005 a dva Úmrtní listy vydané v roce 2009 již při prvním správním řízení. Žalobce uvedl, že tehdy tyto dokumenty neměl. Dokumenty mu zasílali postupně příbuzní z Vietnamu. Neví přesně, kdy je obdržel. Předal je svému právnímu zástupci. Část rozsudku Nejvyššího lidového soudu Vietnamu ze dne 25.5.2005 získal od V.T.N., který pobývá v ČR. V rozsudku figuruje jako jeden z pachatelů a výzvu k vzdání se ze dne 1.1.2015 mu zaslali příbuzní z Vietnamu. Nepamatuje si, od koho získal úmrtní listy, osoby uvedené na úmrtních listech znal, žily ve stejném okrese. O tom, že byly popraveny, se dozvěděl od C.V.T., který žije v ČR a který mu předal druhý rozsudek; dotýčný je jmenován společně s osobami z úmrtních listů na druhém rozsudku.

Dne 12.2.2018 obdržel správní orgán cestou datových schránek doložení dokumentů do správního spisu žalobce, podané prostřednictvím jeho právního zástupce, konkrétně kopie dvou úmrtních listů, kopii rozsudku Lidového soudu provincie Nghe An ze dne 11.4.2006 číslo 86/06/HS.ST, kopii dokumentu „Výzva k vzdání se“ ze dne 1.1.2015 a kopii části opisu rozsudku Nejvyššího lidového soudu Vietnamské socialistické republiky ze dne 25. 5. 2005 č. 856/2005. Výše uvedené dokumenty byly doloženy v kopiích ve vietnamském jazyce s přiloženým úředně ověřeným překladem z vietnamského jazyka do českého jazyka. Právní zástupce žalobce k doloženým dokumentům uvedl, že se jedná o dokumenty, které prokazují důvodnou obavu jeho klienta, že po návratu do Vietnamu mu bude uložen a vykonán trest smrti. K hodnověrnosti žalobce správní orgán konstatuje, že žalobce potvrdil v průběhu předchozího i aktuálního správního řízení, že neměl jakékoli problémy s vycestováním z vlasti. Následně uvedl, že musel vycestovat tajně pomocí zprostředkovatelů. K tomu správní orgán uvedl, že žalobce vycestoval z Vietnamu na svůj

platný osobní cestovní doklad a vízum do Ruska, tudíž žalobce vycestoval z Vietnamu legálně a ne jak uvedl, tajně pomocí zprostředkovatelů. Také další sdělení žalobce, že jeho problémy s vietnamskou policií začaly v květnu roku 2003 a bylo mu umožněno vycestovat legálně z vlasti v listopadu roku 2003, je podivné i vzhledem k tvrzení žalobce v předchozím správním řízení, že mu telefonovala jeho přítelkyně v listopadu roku 2003, že byl předvolán na vietnamskou policii. Skutečnost, že by vietnamské státní orgány nečinily celých šest měsíců žádné kroky proti žalobci, pokud byl v jejich hledáčku za nelegální prodej drog, je dle správního orgánu podivná i vzhledem k obecně známému tvrdému přístupu vietnamských státních orgánů k nelegálnímu nakládání s drogami. K hodnověrnosti žalobce správní orgán doplnil, že žalobce vycestoval z Vietnamu koncem roku 2003 na základě svého platného cestovního dokladu a víza do Ruska, kde pobýval deset dní. Do ČR vycestoval bez cestovního dokladu a pobýval zde nelegálně od konce roku 2003. Žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal až v roce 2015, a to převážně z toho důvodu, že mu reálně hrozilo vyhoštění z území ČR.

V průběhu předchozího správního řízení žalobce uvedl, že do ČR vycestoval, protože věděl od svých vietnamských známých v ČR, že je zde dobré podnebí, velká vietnamská komunita, do které se chtěl začlenit, je zde šance si najít práci a chtěl zde pracovat. Pokud by tedy žalobce opravdu pociťoval obavu z možných problémů za svou účast při nelegálním prodeji drog ve své vlasti, jistě by již vycestoval s cílem požádat o mezinárodní ochranu v prvním možném státě. V případě žalobce tak tomu nebylo a ani tak neučinil v roce 2004, kdy údajně obdržel z Vietnamu informaci, že tam byl obžalován. Správní orgán poukázal i na tvrzení žalobce v aktuálním správním řízení, že podal žádost o vydání cestovního dokladu ve Vietnamu, ale bylo mu sděleno, že bez jeho osobní přítomnosti mu nebude vyhověno. Pokud by tedy žalobce měl opravdu obavu z návratu do vlasti, kvůli možnému udělení a vykonání trestu smrti za účast v nelegálním obchodu s drogami, určitě by nepodával žádost o výdej cestovního dokladu ve Vietnamu.

Správní orgán posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Ohledně údajné nové skutečnosti uvedené žalobcem, týkající se jeho obavy z návratu do vlasti, konkrétně z možného trestního postihu za nelegální prodej drog, kdy mu hrozí udělení a vykonání trestu smrti na základě které požaduje opětovné meritorní posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán dospěl k závěru, že tato byla žalobci objektivně známa již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ten tak měl možnost i povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy, pokud ji považoval za natolik závažnou pro jeho důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tato údajná nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce byla shledána nepřípustnou, správní orgán řízení o této žádosti v souladu s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 10.4.2019** popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a napadené

rozhodnutí. Správní orgán tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jeho odchodu z vlasti a obav z návratu do vlasti. Žalobce v roce 2003 vycestoval ze země původu, na základě svého platného cestovního dokladu a víza do Ruska, kde dle jeho vyjádření pobýval deset dní, do ČR pak vycestoval bez cestovního dokladu a pobýval zde od konce roku 2003, o legalizaci pobytu se nijak nesnažil, první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až v roce 2015, a to převážně z toho důvodu, že mu reálně hrozilo vyhoštění z území ČR. Žalobce v řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že v záležitosti vyšetřování jeho osoby v zemi původu ohledně obchodování s drogami uvedl, že nikdy nebyl trestně stíhán, a v době svého odjezdu z vlasti ještě obžalován nebyl, že obžalován byl až po svém odjezdu. Pokud by skutečně palčivě pociťoval jím prezentované obavy, o mezinárodní ochranu by nepochybně požádal dříve, možnost bezesporu měl. K záležitosti opožděného podání žádosti o mezinárodní ochranu se opakovaně vyjádřil NSS např. v rozsudcích ze dne 20.10.2005 č.j. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9.2.2006 č.j. 2 Azs 137/2005. Správní orgán se nedomníval, že by při svém postupu porušil některé ustanovení zákona o azylu, správního řádu či Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či Listinu základních práv a svobod a nedomnívá se tedy, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné nebo, že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Po zhodnocení důvodů, které žalobce předkládal v současném druhém řízení, dospěl žalovaný k jednoznačnému závěru, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti a současně žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

6. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 20.2.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 10.4.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 20.2.2019 žalobci předáno dne 13.3.2019.
7. **Podáním ze dne 6.5.2019** zástupce žalobce žádal o nařízení ústního jednání.
8. **Ústního jednání konaného dne 6.6.2019** se zúčastnil zástupce žalobce a zástupce žalovaného. Zástupce žalobce mimo jiné v podrobnostech odkázal na písemné vyhotovení žaloby a zdůraznil, že správní orgán se nedostatečně vypořádal se zjištěním skutkového stavu věci, jak vyplývá z § 3 správního řádu. Současně považoval názor žalovaného za mylný, když opakovanou žádost žalobce vyhodnotil jako nepřipustnou, z toho důvodu, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti a poukázal na předložené rozsudky vietnamských soudů, ve kterých je v obou zmíněno jeho jméno. Závěrem zástupce žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení a žádal o přiznání náhrady nákladů řízení. Zástupce žalovaného uvedl, že řízení o opakované žádosti má svá specifika. Je třeba, aby se objevily nové skutečnosti, které bez zavinění žalobce nemohly být předmětem zkoumání jeho žádosti o mezinárodní ochranu, případně by muselo dojít k takové změně v zemi jeho původu, aby to odůvodnilo nové projednání jeho žádosti ve vztahu k důvodu již první žádosti sdělení. Z obsahu spisu vyplývá, že dva z dokumentů, které byly předloženy i současně s opakovanou žádostí, již byly předmětem

zkoumání první žádosti. Co se týče dokumentu rozsudku lidového soudu ze dne 11.4.2006 č.j. 86/06/Hs.St, není zde žalobce v roli obžalovaného. I v průběhu opakované žádosti žalobce uvedl, že trestní řízení proti němu v roce 2003 bylo zrušeno, protože policie zjistila, že je nevinný. Stejně jako žalobce doložil řadu dokumentu v předchozím i současném správním řízení, mohl předložit i listiny, o kterých hovořil např. předvolání k policii, to však nedoložil. Také vyjádřil, že stejně jak z Vietnamu příbuzní poslali žalobci již doložené dokumenty, mohli mu zaslat i předvolání. I to je známkou toho, že tvrzené pronásledování v zemi původu žalobci nehrozí. Závěrem zástupce žalovaného navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, náhradu nákladů řízení nepožadoval.

9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.2.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
10. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (**§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.**). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
11. Podle **§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle **§ 11a odst. 1**.
12. Dle **§ 10a odst. 2 zákona o azylu** je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
13. Dle **§ 25 písm. i) zákona o azylu** je důvodem pro zastavení řízení to, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
14. Soud konstatuje, že podmínkou pro přijatelnost opakované žádosti je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již NSS vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7.12.2005, č.j. 4Azs 151/2005–86: „*Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost*

posoudí.“ NSS dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

15. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, k nimž došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele. Jak uvedl NSS ze dne 3.10.2017, č.j. 9 Azs 185/2017-38: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí obsahovat zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti newvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.“*
16. S ohledem na žalobní námitky je nutné si položit otázku, zda žalobce uvedl nové skutečnosti či zjištění, které bez jeho zavinění dosud nebyly zkoumány. Správní orgán za účelem zjištění skutkového stavu provedl s žalobcem pohovor dne 12.7.2018 a současně podrobně zkoumal a následně v rozhodnutí odůvodnil, že žalobcem přestřené skutečnosti a důvody opakované žádosti o mezinárodní ochranu musel znát a proč. Aplikací § 10a písm. e) zákona o azylu se již zabýval i NSS, a to zejména v rozsudku ze dne 11.6.2019 sp. zn. 9 Azs 5/2009, v němž konstatoval, že *„Ustanovení § 10a písm. e) AZ je tedy jakousi transpoziční syntézou problematiky podání opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany tak, jak je upravena v PS. Z dikce citovaného ustanovení AZ lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: 1. je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění; 2. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.“* Jelikož je zde nutnost kumulativního plnění, žalobce by v daném případě musel splnit obě podmínky současně. Ve vztahu k druhé z uvedených podmínek je třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti, a to břemeno tvrzení a břemeno důkazní.
17. Pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o azylu, to stíhá žadatele o azyl. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V častých případech však správní orgán rozhoduje za důkazní nouze, tedy, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit, či vyvrátit určité tvrzení nebo skutečnost žádným

přesvědčivým důkazem. A v těchto případech tedy primárním důkazním prostředkem zůstává výpověď žadatele a současně klíčový faktor je posouzení celkové věrohodnosti žadatele.

18. Ze správního spisu je zřejmé, že si žalovaný opatřil i v řízení o druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany informace o situaci v zemi původu žalobce. Správní orgán zejména vycházel z výpovědi žalobce, jím doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel ze spisového materiálu k předchozí žádosti o mezinárodní ochranu č.j. OAM-92/LE- BE02-2015, Výroční zprávy Evropské unie o lidských právech a demokracii ve světě za rok 2016 - Vietnam ze dne 16.10.2017, Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 10.11. 2017, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam, květen 2017, Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 - Vietnam ze dne 18.1.2018, Výroční zprávy Amnesty International 2017/2018 - Stav lidských práv ve světě - Vietnam ze dne 22. února 2018 a Zprávy Freedom House - Svoboda ve světě v roce 2017 - Vietnam z ledna 2017. K žalobcem doloženým dokumentům, konkrétně úmrtním listům, rozsudku Lidového soudu provincie Nghe An ze dne 11.4.2006 číslo 86/06/HS.ST, dokumentu „Výzva k vzdání se“ ze dne 1.1. 2015 a opisu části rozsudku Nejvyššího lidového soudu Vietnamské socialistické republiky ze dne 25. 5. 2005 č. 856/2005 lze souhlasit s žalovaným, když obsah těchto dokumentů vypovídá o skutečnosti ukončení života dvou lidí za jejich účast na nelegálním nakládání s drogami (viz úmrtní listy).
19. Zdejší soud dále uvádí, že v předchozím azylovém řízení žalobce uvedl, že mu jeho přítelkyně v listopadu roku 2003 telefonicky sdělila, že je hledaný vietnamskou policií a současně konstatoval, že vietnamská policie se již od roku 2003 neozvala. V následujícím správním řízení žalobce uvedl, že v roce 2004 obdržel z Vietnamu informaci, že byl obžalován. Jeho přítelkyně Vietnam opustila v roce 2004. V případě, že by měl žalobce opravdu ve Vietnamu problémy s tamními státními orgány za nelegální obchod s drogami od roku 2003, jistě by jeho přítelkyně, nyní manželka, byla v této věci kontaktována vietnamskými státními orgány. Současně žalobce potvrdil v azylových řízeních, že neměl jakékoli problémy s vycestováním z vlasti. Následně však uvedl, že musel vycestovat tajně pomocí zprostředkovatelů. Ovšem ze správního řízení vyplývá, že žalobce vycestoval z Vietnamu na svůj platný cestovní doklad a vízum do Ruska, tedy legálně a ne jak uvedl, tajně pomocí zprostředkovatelů. Také další okolnosti, které žalobce uvedl, tedy, že jeho problémy s vietnamskou policií začaly v květnu roku 2003 a bylo mu umožněno vycestovat legálně z vlasti v listopadu roku 2003, jsou podivné i vzhledem k tvrzení žalobce v předchozím správním řízení, že mu telefonovala jeho přítelkyně v listopadu roku 2003, že byl předvolán vietnamskou policií. Skutečnost, že by vietnamské státní orgány nečinily celých šest měsíců žádné kroky proti žalobci, pokud byl v jejich hledáčku za nelegální prodej drog, je podivná i vzhledem k obecně známému tvrdému přístupu vietnamských státních orgánů k nelegálnímu nakládání s drogami. K hodnověrnosti žalobce lze také uvést, že vycestoval z Vietnamu koncem roku 2003 na základě svého platného cestovního dokladu a víza do Ruska, kde pobýval deset dní. Do ČR vycestoval bez cestovního dokladu a pobýval zde nelegálně od konce roku 2003. Žádost o udělení mezinárodní ochrany

žalobce podal až v roce 2015, a to převážně z toho důvodu, že mu reálně hrozilo vyhoštění z území ČR. V průběhu předchozího správního řízení žalobce uvedl, že do ČR vycestoval, protože věděl od svých vietnamských známých v ČR, že je zde dobré podnebí, velká vietnamská komunita, do které se chtěl začlenit, je zde šance si najít práci a chtěl zde pracovat. Pokud by žalobce opravdu pociťoval obavu z možných problémů za svou účast při nelegálním prodeji drog ve své vlasti, jistě by již vycestoval s cílem požádat o mezinárodní ochranu v prvním možném státě. V případě žalobce tak tomu nebylo a ani tak neučinil v roce 2004, kdy údajně obdržel z Vietnamu informaci, že tam byl obžalován.

20. Lze dále konstatovat, že pokud by žalobce měl opravdu obavu z návratu do vlasti, kvůli možnému udělení a vykonání trestu smrti za účast v nelegálním obchodu s drogami, určitě by nepodával žádost o výdej cestovního dokladu ve Vietnamu. V průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25.5.2015 označil za důvod podání žádosti legální pobyt na území ČR, aby zde mohl i nadále pobývat s rodinnými příslušníky. Žalobce také odmítl návrat do své vlasti z důvodu možných problémů s vietnamskou policií za nelegální prodej drog. Návrat do Vietnamu odmítl z důvodu obav před vietnamskou policií, přesto, že od roku 2003 nebyl vietnamskou policií nijak kontaktován. Skutečnost, že je policií hledán nijak přiměřeně nezdůvodnil, a tudíž správní orgán konstatoval, že se jednalo pouze o jeho domněnku. Rovněž neměl žádné přiměřené vysvětlení pro jím uváděnou skutečnost, že mu v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí. Žalobce přicestoval do ČR v roce 2003. Po celou dobu v ČR pobýval nelegálně a o legalizaci pobytu se nijak nesnažil. Obvinění z nelegálního prodeje drog byl žalobce ve Vietnamu zproštěn a byl i propuštěn vietnamskou policií ze zajištění. Žalobce také uvedl, že Vietnam opustil, neboť nabyl přesvědčení, že vietnamská společnost je nespravedlivá.
21. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí a azylového řízení soud má za to, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Vietnamu opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. legalizace jeho pobytu na území ČR, jelikož zde má manželku a děti, se kterými chce setrvat. Žalobce také odmítl návrat do své vlasti z obavy pramenící z možného uložení a vykonání trestu smrti za nelegální prodej drog.
22. V daném případě soud uvádí, že žalovaný posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně provedl srovnání s tvrzeními žalobce, která učinil v rámci předchozího azylového řízení. Postup žalobce se tedy jeví soudu jako naprosto účelový a nebylo žádnou chybou správního orgánu, ale pouze samotného žalobce, pokud by snad důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR byly shora uvedené skutečnosti, měl je uvést ihned. Nic mu tedy nebránilo, aby své obavy uvedl v předchozí žádosti, i kdyby neměl k dispozici shora uvedené dokumenty, mohl žalobce alespoň tyto skutečnosti tvrdit. Navíc nelze přehlédnout, že ve shora zmíněných rozsudcích vietnamských soudů je uvedeno shodné jméno se jménem žalobce, ale nejsou uvedeny žádné bližší údaje pro ztotožnění, zda se jedná skutečně o žalobce či pouhou shodu jmen. Pokud by se opravdu jednalo o rozsudky týkající se žalobce, bylo by zcela nepochopitelné, aby byl udělen azyl osobě, která se ve své vlasti dopouštěla tak závažné trestné činnosti,

jakou je trestná činnost týkající se drog, která je i v ČR hodnocena jako velmi závažná dle trestního zákona, byť v ČR za ni nelze uložit trest smrti.

23. Na okraj také zdejší soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 11.6.2009 sp. zn. 9Azs 5/2009, ve kterém se uvádí, že *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“*
24. Dále žalobce namítal postup Krajského soudu v Praze, který se zabýval přezkoumáním předchozího azylového řízení. K tomu zdejší soud uvádí, že není v jeho pravomoci přezkoumávat postup řízení Krajského soudu v Praze. Současně soud konstatuje, že žalobce si proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2.2.2017 č.j. 49Az 92/2015-44 podal kasační stížnost a NSS následně usnesením ze dne 25.10.2017 č.j. 6Azs 81/2017-32 potvrdil napadený rozsudek.
25. Soud tedy nenalézá nedostatky v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případ. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval
26. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (*výrok II. rozsudku*).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 6. června 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně